

Прѣдчувствията не лъжатъ поетътъ — психологъ:
наблюдава пригърбенъ надъ рало старецъ да рони
сълзи, като градъ. Другъ пътъ било то, самъ поетътъ
видѣлъ старецътъ да сѣди есрѣдъ юнаци въ гората,
а сега...? Поетътъ иска отговоръ —:

Ехъ, мой синко! що ме питашъ?
Чуй тозъ гарванъ дѣ тамъ грачи...

Споредъ българската народна поезия, гарванътъ е вѣс-
титель на грозни сѣбития: той грачи сега надъ бесплод-
ната кръвъ, която лѣятъ въ селото неблагоприятни
синове:

Двама братя воеводи,
Двамата ми вѣрни сина:
Скарали се кой да води
Бащината имъ дружина!

Тѣсни били планинитѣ
За несговорна дружина
И стърчатъ имъ днесъ главитѣ,
За да плаче кой какъ мине.

„Стариятъ войвода“, неможелъ да ходи по Балкана,
завѣщалъ борбата на недостойни синове, не равноду-
шенъ къмъ расколътъ, плодъ на несговоръ и безумие, иска
не смъртъ надъ чадата си, които опитътъ ще научи
кое трѣбва да вършатъ, а за себе си — земята да
зине, грѣмъ да го разсипе, вѣтъръ да го разнесе, за
да не гледа сетнѣ сирашка несрѣта:

Боже, съ грѣмъ ти разсипи ме!
Вѣтре, въ прахъ ти разнеси ме!
Да не гледамъ дѣца малки
И тѣхнитѣ клетки майки,

Околъ прѣте какъ се кжсатъ —
Ржцѣ дигатъ къмъ главитѣ,